

men Forholdet var det, at Forbruget kun var godt 5½ Hundrede Tusinde. I 1898 sige de, var det allerede naaet op til 729,000 Tønder; det passede heller ikke. Forbruget var i 1898 668,000 Tdr. Man regner altsaa helt igennem med ca. 50,000 Tdr. mere om Aaret, end der virkelig er forbrugt, og man kommer derved ogsaa til en saa meget større Skat, end Tilfældet virkelig er, og man kommer derved til det Resultat, at Statskassen i Stedet for at have tabt 2—3 Mill., som der var Tale om i 1891, ved Skatteomlægningen og Alderdomsunderstøttelsesloven har faaet over ½ Million mere. De minde stadigvæk om de Spaadomme, der den Gang lød fra Modstanderne her i Tinget; jeg skal ganske kortelig omtale — de ærede Medlemmer kunne selv se det efter i Tidenden — hvad der den Gang blev sagt af Tauber, Hørup og Berg om Øl og Sukkerskatten, hvilke Spaadomme og Syner de den Gang oprullede angaaende, hvorledes det vilde gaa i Fremtiden, og hvilken Fortjeneste Regeringen og Staten vilde faa deraf. Tauber sagde, at vi ikke kunde regne med et mindre Forbrug end 750,000 Tdr., og med en Skat af 10 Kr. pr. Td. vilde det indbringe 7½ Million Kr. Hørup sagde, at han var overbevist om, at vi i 1898 vilde være oppe paa et Forbrug af 1,000,000 Tdr., altsaa en Skat af 10 Millioner, Berg sagde, at vi maaske i Løbet af 18 Aar vilde komme op paa en Skat af 30—40 Millioner paa bajersk Øl. Det sidder endnu i Hovederne paa de ærede Medlemmer, og derfor kommer de med disse gamle, forkerte Tal. Selvfølgelig er Forbruget af Sukker og Petroleum steget ganske betydeligt i disse Aar, siden Skatten blev sat saa lavt; men vi maa ogsaa huske paa, at de samme Artikler have været i stadig Stigning i en Række af Aar. Tage vi Femaaret 1881—1885, da havde Staten en Indtægt i Told paa Sukker og Olie paa 6,972,000 Kr., altsaa ca. 7 Millioner Kr. Jeg indskyder den Bemærkning, at jeg her kun medtager de to Positioner 227 og 228, fordi omtrent alt Sukkerforbruget falder ind under dem, de andre have kun mindre Betydning, og et Par enkelte have ingen Indflydelse paa Loven af 1891. I det næste Femaar fra 1886—90, var Indtægten 8,308,000 Kr. I disse ti Aar var Statens Indtægt her altsaa gennemsnitlig steget med 267,000 Kr. aarlig. Nu vil det ikke kunne nægtes, at denne Stigning i Forbruget vilde være bleven fortsat, og disse to Skatteobjekter vilde efter den samme Beregning i de fem første Aar efter den

ny Lov 1892—96, have indbragt i Statskassen aarlig 9,913,000 Kr., men se vi, hvad de virkelig have indbragt i denne Tid, er det 4,489,000 Kr., hvortil kommer Gennemsnitsindtægten af Ølskatten 3,801,000 Kr., saaledes at Staten gennem Skatten paa Sukker, Petroleum og Øl har en Indtægt af 8,290,000 Kr. Derfra maa der naturligvis drages Statens Bidrag til Alderdomslovens Gennemførelse, der i disse Aar var 1,250,000. Tilbage bliver altsaa 7,040,000, trække vi det fra det Tal, jeg før nævnte, som Tolden paa Sukker og Olie ellers vilde have indbragt, komme vi til det Resultat, at Staten i disse fem Aar har tabt 2,873,000 Kr., netop det, man regnede med i 1891, ca. ½ Million Nedgang aarlig paa Toldskatter og godt 1 Million til Alderdomsunderstøttelsen. Særlig det første Aar efter Toldlovens Vedtagelse i 1892 viste det sig, at disse Skatteobjekter uden Omlægningen vilde have indbragt 9,378,000 Kr., medens de kun indbragte 4,226,000, lægges dertil Ølskatten paa 3,465,000, bliver det tilsammen 7,691,000 og med Fradrag af den 1 Million til Alderdomsunderstøttelsen 6,691,000 Kr. Det var Statens virkelige Indtægt i det Aar; trækkes det fra, hvad de nævnte Skatteobjekter ellers maatte antages at have indbragt, har Staten tabt 2,667,000 Kr. Jeg skal til Slut kun nævne det sidste Aar, 1898. Der vilde disse Skatter efter den samme Beregning have indbragt 10,982,000, medens de efter Oplysningerne i statistisk Tabelværk i Virkeligheden indbragte 5,185,000 Kr., og Ølskatten gav 5,926,000 Kr., tilsammen 11,111,000, hvorfra maa fradrages 2 Millioner til Alderdomsunderstøttelsen og 1 Million paa Grund af, at Statsafgiften blev afløst ved den forhøjede Ølskats Ikrafttræden. Statens Indtægt var derfor 8,111,000, og trækkes det fra den Indtægt, Staten rimeligvis vilde have haft, hvis der ikke var kommet nogen Forandring i 1892, komme vi til en Sum af 2,871,000 Kr., som Staten faar mindre.

Det viser sig altsaa, at den Beregning, der opstilledes, da vi sidst arbejdede paa en Forandring af Toldsatserne, har fuldt ud slaaet til, medens de Tal, det ærede Medlem for Kjøbenhavn nævnede, aldeles ikke passe, og at den Kritik, som kom fra de ærede Medlemmer for Møen og Lolland-Falster, som den Gang førte an i den Politik sammen med Finansministeren, netop har slaaet til, saa at der ikke er noget at bebrejde dem i den Henseende. Hvorledes vil nu Forholdet blive efter den foreliggende Toldlov for den almindelige